

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Peter Sagan

cu John Deering

Lumea mea

EDITURA APOLLO

CUPRINS

Prolog	1
Prima parte - Richmond	
Iarna	19
<i>Despre Slovacia</i>	32
Primăvara	40
Vara	55
<i>Despre familie</i>	69
Toamna	84
Partea a doua - Doha	
Iarna	103
<i>Despre Tinkov</i>	114
Primăvara	119
<i>Despre sprint</i>	132
Vara	141
Toamna	169
Partea a treia - Bergen	
<i>BORA - hansgrohe</i>	191
Iarna	196
Primăvara	203
<i>Despre Team Peter</i>	216
Vara	230
<i>Despre ceilalți cicliști</i>	247
Toamna	260
Epilog	269
Index	298

23 SEPTEMBRIE 2017

PROLOG

Pentru a zecea oară astăzi, catargele corăbiilor înalte apar în dreapta noastră. Parfumul pe care îl simt se schimbă, așa cum se întâmplă întotdeauna în acest punct. De la aerul răcoros și umed al unei după-amiezi scandinave de weekend, la mirosul portului, cu aroma fumului de grătar a zecilor de fast-food-uri la care se găsesc orice fel de carne sau pește, pe care le poți înghesui în niște pâine și le poți vinde unui fan al ciclismului înfometat.

Aceasta este lungă curbă spre stânga, care separă litoralul de casele colorate ale orașului, ce caracterizează acest frumos port vechi. Prima dată când am trecut pe aici, a fost într-un ritm destul de ușor, după doar 40 de kilometri parcurși. Trebuie să fi fost puțin după ora 11 dimineața. De umătoarele șase ori am trecut pe lângă catargele care se balansau și greementul zgomotos, iar intensitatea era atât de mare încât îți dădeai seama

Respect p... că erau tot mai puțini cicliști după fiecare tură. Eram aproape 200 de dimineață; acum, la ultimele două sau trei ture foarte dificile ale acestui mic circuit deluros din Bergen, părea că am mai rămas vreo 60. Un oficial UCI începe să agite furios un clopot vechi de alamă, pentru a ne spune că a mai rămas o singură tură. Brusce, devin conștient de numărul 1 de pe spatele meu. Este patru după-amiaza și probabil mi-a mai rămas cam jumătate de oră ca și Campion Mondial UCI.

Cursa a fost foarte haotică.

Începuse ușor, ceea ce nu m-a deranjat. Nu mâncasem și nu băusem cum trebuie de câteva zile, de când am avut o problemă la stomac, într-un moment foarte nepotrivit, vineri, când eram acasă, la Monaco. Și apoi a urmat o săptămână de pauză de bicicletă din cauza unui virus gripal. Nu vreau să mă plâng de faptul că am fost bolnav, pentru că nu mi se întâmplă așa de des, dar a fost suficient ca în ultimele două săptămâni să nu am parte de pregătirea pe care ar fi trebuit să o fac pentru unul dintre evenimentele marcante ale calendarului de curse. Fusesem Campion Mondial UCI în ultimii doi ani și aveam toate șansele să pierd tricoul curcubeu UCI astăzi chiar dacă aș fi fost într-o stare de sănătate excelentă. Majoritatea oamenilor spuneau că circuitul va fi prea dificil pentru un ciclist pe care îl considerau un „sprinter care ar putea trece peste un deal”, mai degrabă

decât un adevărat puncheur precum Julian Alaphilippe, Philippe Gilbert sau predecesorul meu ca și Campion Mondial UCI, Michal Kwiatko. De asemenea, credeau că voi fi prea bine clasat ca să reușesc pentru a treia oară, cu echipele mai mari fluierând „Nu ne vom lăsa păcăliți din nou”. În plus, cei din domeniu erau de părere că echipele mai mari vor doborî mica noastră trupă de frați din Slovacia, atunci când trebuia să controlăm cursa.

A avut loc o evadare încă de la început. Cursa a început într-un orașel mic, nu departe, apoi s-a instalat în aceste zeci de circuite din centrul orașului Bergen, port, malul mării, Salmon Hill. Multe dintre curse sunt o luptă disperată în prima oră, pentru că toată lumea încearcă să se detașeze, dar sunt în mod inevitabil depășiți de cicliști mai puternici, însă, din fericire pentru stomacul meu tulburat, acest lucru nu s-a întâmplat. Are loc o evadare. A trecut. Pe când erau la zece minute distanță pe drum, noi restul, aproximativ 200 de oameni, am început să pedalam un pic și atunci am început să mă simt din nou ca un ciclist.

Ar fi trebuit să fiu aici în ultimele zece zile. Plănuisem să mă alătur colegilor mei de echipă de la BORA – hansgrohe pentru proba de contratimp pe echipe care avusese loc acum o săptămână. Contratimpul pe echipe este o ediție relativ nouă în registrul Campionatului Mondial de Ciclism UCI și este un pic ciudată, în condițiile în care participi pentru echipa profesionistă pentru care

participi de obicei, și nu pentru țara ta, cum este la orice alt eveniment la nivel mondial. Faptul că fluturi steagul patriotic în loc să porți o șapcă cu logo-ul unei bănci, al unei companii de biciclete sau al unui fabricant de hote de bucătărie, este ceea ce face Campionatele Mondiale UCI mai atrăgătoare pentru fani. De asemenea, întrucât cursa se desfășoară pe un circuit și nu dintr-un punct în altul, face ca evenimentul să fie mai ușor de urmărit pentru fani, iar aceștia vin din toate colțurile lumii ca să strige, să susțină, să bea și – cum ar fi de dorit – să sărbătorească. Slovaci sunt foarte buni în toate aceste domenii.

BORA – hansgrohe s-a afirmat în top 10 în absența mea, iar colegii mei de echipă slovaci se așteptau să participe fără mine și la cursa pe șosea. Am tras de mine, m-am dat jos din pat și am zburat din Nisa ieri dimineață, petrecându-mi cea mai mare parte din cei 2.500 km pe toaletă.

Eram destul de liniștit la linia de start; bucuros și sincer uimit de faptul că eram acolo. Când am trecut de linia de sosire pentru prima dată pe circuitul din Bergen, m-am întors spre fratele meu, Juraj care pedala alături de mine, amândoi strălucitori în costumele noastre slovace de culoare albastru, roșu și alb. „Uită-te bine”, i-am spus. „Nu cred că vom vedea linia asta din nou.”

Ritmul constant mi-a prins bine, la fel ca și clima blândă. Acum un an, câștigasem acest titlu în căldura

Respect pentru oameni și cărți

arzătoare din Qatar. Nu credeam că sistemul meu deshidratat va scăpa din nou; Norvegia a fost mult mai primitoare.

M-am afundat în mijlocul grupului. Erau din ce în ce mai puțini pe măsură ce cursa continua. Campinatele Mondiale UCI au întotdeauna o rată ridicată a abandonului din mai multe motive. Unul: multe națiuni trimit cicliști pentru a avea suficienți participanți cât să își păstreze puterea și să se asigure că nu își vor pierde aceste locuri în anii următori. Doi: mulți cicliști sunt acolo pentru a controla, pentru a urmări sau pentru a evada în prima jumătate a cursei pentru șefii echipelor lor, iar aceștia își îndeplinesc rolurile înainte ca acțiunea propriu-zisă să înceapă. Trei: este o cursă cu adevărat foarte lungă – 267 de kilometri în 2017 – la sfârșitul unui sezon lung și trebuie să treci de multe ori pe lângă zonele de primire și de asistență. Simți că ghidonul tău începe să se ghideze singur, atracția magnetică crescând cu fiecare tură. S-ar putea să vezi chiar și hotelul în care ești cazat, pe traseu.

A fost destul de constant până pe la ultimele cinci ture. Apoi, băieții olandezi au ajuns cu toții în față și atmosfera a devenit destul de incomodă. Țările de Jos aduc mereu la Mondiale un număr parcă infinit de cai puternici, iar dacă ești în grup și vezi în jur zeci de musculoși de 80 kg înalți de doi metri, în tricouri portocalii, este timpul să respiri adânc și să strângi din dinți. Îți vine în

Respect pentru minte semnul de legare a centurilor de siguranță. Și știi că o să devină anevoios.

În mod paradoxal, niciun olandez nu a câștigat această cursă de-a lungul vieții mele. Dar, deși s-ar putea să nu fi fost regi de mult timp, ei au capacitatea de a crea regi, involuntar sau nu.

Am trecut prin câteva teste până acum și le-am numărat în minte. Primul test: să ajung la Bergen. Bifat. Testul doi: să încep cursa. Bifat. Testul trei: să arăt ca un ciclist timp de o oră. Bifat.

Acesta era cel de-al patrulea test: să țin pasul. Păi, nu voi fi niciodată acela care va muri întrebându-se. Așa că mai bine mergi mai departe, Peter.

Mai rămăsesem aproximativ o sută. După ce termin o cursă, mi se cere adesea să explic cum s-a desfășurat, mai ales dacă am câștigat, de parcă ar fi un roman pe care l-aș fi scris, așezând personajele la locul lor, complotând acțiunea, adăugând câteva diversiumi și plasând eroul în pericol. Este un concept atrăgător și îmi dau seama de ce ar dori să accept invitația, dar nu este posibil. Într-adevăr există o narațiune, dar este doar povestea mea. Există sute de participanți, fiecare cu povestea lui, diferită de a celorlalți. Eu pot să spun doar povestea mea. Știți camerele GoPro? Sunt grozave, nu? O cameră fixată pe partea din față a unei biciclete vă poate oferi entuziasmul și emoția funcționării interne a unei curse. Acum imaginați-vă că

Respect pentru oameni și cărți

aceea a fost singura dumneavoastră viziune asupra cursei. Campionatul Mondial UCI de la Bergen fără filmarea cu elicopterul, fără filmările cu motociclete, fără camere de luat vederi, fără comentarii, toate cele șase ore și jumătate ale acestuia. Ei bine, aceasta este povestea mea, filmul meu, versiunea mea restrânsă din sute de versiuni și nu cred că vom găsi mulți spectatori dispuși pentru acest lucru.

Am rezistat. Concentrat pe roata din față. Ascuns, chiar. M-am obișnuit să pedalez pe lângă cei din față pentru a putea vedea ce se întâmplă și s-a dovedit că totul este cam haotic cu 30 de roți mai în spate. Dar nu mă gândeam să câștig, mă gândeam să rezist și să închei cu respect cei doi ani în care am purtat acest incredibil tricou curcubeu UCI legendar.

Zgomotul din jurul circuitului nu s-a oprit nicio secundă și, chiar dacă intensitatea cursei crescuse, era imposibil de ratat numărul imens de fani slovaci care au venit până în Norvegia. Steagurile țării mele de origine erau ridicate incredibil de sus pe cer, pe niște stâlpi uriași. De fiecare dată când îmi auzeam numele, mă simțeam mai puternic. Fiecare strigăt slovac de pe marginea traseului mi-a amintit că există o națiune întreagă acasă, care mă îndemna să continui, rugându-se ca imposibilul să se întâmple. Erau mii de căști vikinge colorate în culorile norvegiene roșu, alb și albastru, munți uriași de bărbați care fluturau torțe, hot dog sau conserve de bere. Mirosul

de cârnați sfârâind sau de pești afumați arși nu a lipsit niciodată, doar se schimba mirosul în timp ce treceai de la un grup la altul. Fanii elvețieni răsunau fără încetare din tălângi imense. Nici măcar o singură vacă nu ar putea supraviețui o noapte pe Matterhorn cu așa ceva în jurul gâtului. Union Jacks erau și ei din plin, suporterii britanici n-ar fi putut rata un weekend fantastic pentru doar un zbor la clasa economică. Grupurile de suporterii francezi și italieni s-au adunat în grupuri mici, strigând cu pasiune pentru un ciclist sau altul, cu tricouri asortate, implorându-i pe Tony Gallopin sau pe Warren Barguil sau Gianni Moscon sau Sonny Colbrelli să le aducă un tricou curcubeu UCI.

Mă obișnuisem să port acel tricou în ultimele 24 de luni și mi-am dat seama că acum nu aveam vitalitatea și energia pe care i le dădea acesta unui ciclist. Mă simțeam ca un ciclist în culori naționale necunoscute, în mijlocul unui grup mare care pedala mai departe, nu mă simțeam nici Peter Sagan, nici campionul mondial UCI, ci doar o simplă pană din aripile fluturând ale unui vultur. Nu am auzit strigătele „Peter!” sau „Sagan!” pe care le aduc dungile de curcubeu, mai ales că eram atât de departe de finalul cursei. Anonimatul îmi convenea, dar când mă gândesc că percepția anonimatului se extindea de la mulțime la rivalii mei, mă amăgeam singur. Știau că încă sunt acolo și că nu îmi încălzesc degetele de la picioare într-o baie caldă la hotel.

Au mai rămas două urcări din Salmon Hill. În timp ce îl urcam pentru penultima dată, Olanda a accelerat cursa, cu Tom Dumoulin care a luat-o înainte, într-un adevărat stil olandez. Grupul s-a transformat brusc într-o linie lungă și s-a redus la jumătate. Aceasta a fost ultima oprire de pe traseu pentru mulți și au intrat pe coastă, în cursele lor. Dar eu eram tot acolo, deși nu m-aș fi așteptat. Cu o singură tură rămasă. Mai suntem vreo 60. Tipul ăla a început să dea din clopot să ne spună ce știam deja. Eram pe locul 1, dar ultima mea jumătate de oră de campion mondial UCI se apropia.

Înainte de cursă, se vorbea mult despre Julian Alaphilippe. Acest tânăr francez se remarcase deja în lumea sportului cu câteva atacuri îndrăznețe, prin eforturile încrezătoare pe care le-a făcut în curse, obținând rapid respectul colegilor săi mai experimentați de la Quick-Step. S-a remarcat în 2015, când a ieșit al doilea, după mine la Turul Californiei și, de asemenea, al doilea și în La Flèche Wallonne, cât și (cel mai surprinzător) la Liège – Bastogne – Liège. Este incredibil ca cineva să se apropie atât de mult de câștigarea unui Monument atât de lung și de dificil ca cea mai veche cursă de biciclete din lume, la vârsta de 22 de ani. Cariera lui arăta cam ca a mea la prima vedere, dar la o privire mai atentă, se putea vedea că este un cățărător mai bun ca mine, cu o ascensiune fulgerătoare.

Ala philippe este cel care ne-a arătat ultima dată o pereche curată de pantofi cu talpa din fibră de carbon pe pantele de pe Salmon Hill. Francezii înnebuneau. Eram cu vreo 20 de roți mai în spate, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. Am putut să văd câțiva favoriți, poate pe Philippe Gilbert sau pe Niki Terpstra încercând să se apropie, dar nu eram sigur. Nici măcar nu știam dacă am prins toate evadările. Totul era confuz și mai rămăseseră doar zece kilometri.

Nici nu pot să vă descriu cât de dificil este să reacționezi la schimbările de ritm după 250 de kilometri, comparativ cu 150 de kilometri, care este mai apropiat de distanța de, de exemplu, media unui sprint de Grand Tour. Este ca un sport diferit. M-am uitat în jur, bucuros totuși că nu sunt unul dintre cei care au abandonat și am văzut o mulțime de tipi rapizi care porniseră o dată cu mine. Matteo Trentin, Fernando Gaviria, Michael Matthews, Alexander Kristoff, Edvald Boasson Hagen, Ben Swift... toți erau foarte rapizi. Asta nu era bine. În acest stadiu al unei curse lungi și grele, aș fi fost cu adevărat disperat după o evadare, pentru că m-aș fi așteptat să fiu unul dintre cei mai rapizi. Însă nu puteam garanta un avantaj față de acești tipi nici în zilele bune, cu atât mai puțin în situația în care cu câteva ore mai devreme eram ghemuit în toaleta hotelului. Desigur, acum mă simțeam surprinzător de bine, dar habar nu aveam ce se va întâmpla atunci când voi încerca să sprintez.

Mi-am testat picioarele apărând în fața grupului pentru prima dată de la linia de start, acum șase ore. Din lecțiile învățate despre virajele pe bicicletă, mai întâi se frânează, apoi treci de apex și accelerezi ca să ieși. Încercarea și eroarea – chiar câteva erori – m-au învățat că, dacă iei virajul larg, nu mai trebuie să frânezi, pentru că obții un fel de efect bumerang și ieși mai repede decât ceilalți. Cu Ben Swift încercând să închidă golul cicliștilor care mai erau pe traseu, am folosit tehnica pentru a ajunge la el și pentru a încerca să îi afectez urmărirea. Instantaneu, mi-am amintit ce înseamnă să fii Peter Sagan când cursa stă în trenă... așa că am rămas acolo. Nu voiau să-i prindă pe tipii ăștia? Mai erau cam patru kilometri de parcurs. Mi-au mai rămas cinci minute ca și Campion Mondial UCI.

Cred că mai rămăseseră aproximativ 15 tipi în grupul meu. Mai târziu, am descoperit că semnalul TV căzuse în acel moment, provocând confuzie și disperare la final și ducând la distrugerea unghiilor la scară epică în rândul mulțimilor și a personalului de asistență.

Fără să existe dovezi, aș putea să țin o poveste despre acest moment, cum am pornit pe lângă grup, pe roata din spate, cu o singură mână pe ghidon, lansându-mă într-un atac devastator prin care am lăsat pe toată lumea în urmă. M-am oprit în penultima curbă ca să beau o bere și să îi las pe ceilalți să mă prindă din urmă, pentru că nu am vrut să stric ziua tuturor.